

# Sexagesima

## 1Tm5,17-25

### 4.2.2024

#### Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.  
Milost Pána našeho Ježíše Krista se všechněmi vámi.

#### Introit:

Bože, ušima svýma slýchali jsme, a otcové naši vypravovali nám o skutcích,  
kteréž jsi činíval za dnů jejích, za dnů starodávných.  
Procitiž, proč spíš, ó Pane? Probudiž se, a nezaháněj nás na věky.  
Povstaniž k našemu spomožení, a vykup nás pro své milosrdenství.

Píseň: 366

Čtení: Mt13,24-30

Píseň: 608,580

#### Kázání: 1Tm5,17-25

Přitahuje. Přitahuje, neboť máme neděli po devítníku. Tedy devět nedělí do Velikonoc. Kolik nedělí bude třeba, aby nám došlo to, co se o Velikonocích stalo? Přitahuje i v naší pastorální epištole. Napomenutí stíhá napomenutí. Po napomenutí jáhnům, lidem ve sboru, vdovám starým i mladým, přichází další varování a napomenutí.

A opravdu přitahuje, a to jsme nedočetli ještě epištolu do konce. Už cítím totiž ošívání a vrtění, která způsobují tato slova. Cože, my máme poslouchat nějaká mravní napomenutí, co máme dodržovat desatero se vším všudy? Stačí nekrást a nezabíjet, to ostatní jsou nálezky doby. Vymysleli si to lidé, aby člověka spoutali. Stačí mé svědomí, stačí, když si v klidu doma věřím. Přeci si můžeme dělat, co uznáme za vhodné? Máme svědomí, a to nám dobře káže.

Jenže v tom je ta potíž; svědomí a vědomí nemá každý stejné. Vědomí věřících vždy bylo nějak formováno. Většinou se toto formování moc nelíbilo a nelíbí. Nebo zase se to vynucovalo pod tlakem příkazů, zákazů.

Vzpomeňme na Ježíše, kterého – dnes bychom řekli církevníci – tak umravňovali. Žít v odpovědnosti a oddanosti vůči Bohu jako Ježíš je přetěžké. Starší, presbyteři nejsou Ježíšové, aby mohli kárat, aby mohli v dnešní době vůbec něco říkat.

Jak budovat sbor, církev, aniž by z toho nebylo nucení, aniž bychom z toho neudělali jen klub těch, kteří spolu kamarádí? Jak budovat sbor a církev, aby z toho nebyla cochcárna, kde se všechno schová pod milosrdným konstatováním, život je složitý, a to se nedá tak doslovně brát. Jak to udělat, aby všichni byli v různosti stejní?

A ono opravdu přitahuje. A přituhovalo vždycky. Přituhovalo v efezském sboru stejně jako přitahuje dnes. Církev, sbory byly vždycky ohroženy nikoli nepřáteli zvenčí, ale těmi, kteří si slova Ježíšova i učení vykládali po svém.

Efez – město plné lidí, otroků, chrámů, knihovny, dvou amfiteátrů, lázní, nekropole. Město agory, bombastického vstupu sloupořadím. Když poutník jako Pavel nebo Timoteus vstoupili do tohoto města, museli pocítit ohromení, jako jsem pocítila já.

Jak v tomto Efezu, velkoměstě, oslovit člověka? Jak ve velkoměstě Praze oslovit člověka? Jak žít, co vytvořit, aby lidé nejen slyšeli slovo a učení, ale aby vzali vážně styl vyznavačského života tehdejších křesťanů?

Tak tedy starší, kteří *dobře spravují, dvojí cti hodni jmíti budťe*. Autorita správců sboru není odvozena z podstaty úřadu. Dvojí čest, tedy dvoucťihodní služebníci mají užívat dvojí cti. Jak tomu rozumět? Věřím, že pisatel možná měl na mysli čest, která je uvnitř společenství. Tou druhou ctí je možná myšlena čest a vážnost ve společnosti pohanského světa.

Čest (nebo jak překládají ekumeničtí – odměna) tedy patří všem, kteří zachovávají určitým způsobem to, co si osvojili jako důsledek své víry, tedy určité zásady plynoucí z nároku života a smrti Ježíše Krista.

Nedovedu si představit, co by se dělo, kdybych někoho zde veřejně pokárala. Třeba, že málo chodí do společenství církve. Dovedu si představit, co se děje, když to vyslovím mezi čtyřma očima. Výsledek většinou je fatální. Možná, že si čest nezasloužím, možná, že si neuvědomujeme, jak je důležité žít život autentický ve víře a v učení apoštolském. Možná, že se svět změnil natolik, že vlastně neplatí nic z toho, co jsme dnes četli, a měli bychom přezkoumávat naše chování a jednání, jestli je autentické a dobré podle Písem.

Pořád ještě platí to, že sbor a církev je místem, kde se zvěstuje slovo a učení, které za nás nikdo nevykoná. Vše ostatní obstará svět. Vše ostatní najdete tu tam, tu jinde a můžete ochutnávat z nabídek, které se namanou.

Vraťme se však k textu. *Hříchy některých lidí jsou zjevné, ještě než dojde k soudu; u jiných vyjdou najevo až na soudu. Právě tak jsou zjevné dobré skutky; a pokud ještě nejsou zjevné, nezůstanou skryty*. Nakonec svědek víry osvobozuje Timotea, mě, ale i vás tímto konstatováním: můžeme se vztekat nad tím, jak ten či onen žije. Můžeme být smutní z toho, že ve sboru se nežije podle *slova a učení*. Můžeme se pohoršovat nad čímkoli. Nakonec nám nezbývá než trpělivě čekat, nikoli na to, že na má slova došlo, ale na to, že vždy zvítězí to pravé a dobré.

Není to rezignace na jakýkoli řád. Není to padnutí *pod břemenem kázání a vyučování*. Je to víra v to, že to dobré nakonec zvítězí. Tak jak zvítězil Ježíš nad nástrahami toho zlého, který myslel, že zvítězil, když byl Ježíš přibit na kříž. Je to víra, že i když přitahuje, můžeme udělat jednu jedinou věc: u víře hledat s upřímným srdcem to, co je pravé a stálé, co ani mol či rez nezničí.

Amen.

Píseň: 367

Večeře Páně